

SPEJDERNES MAGASIN

Juli 1942

Nr. 6

26. Aargang

Pris indb.: **Kr. 1,50**

heft.: **Kr. 0,85**

BREDGADE 25 E
KØBENHAVN K

Vi leverer ogsaa **Kontorartikler**

men vor fornemste Opgave er dog
stadig at levere Dem en smuk Tryksag

Tal med Greisen om det

Telefon *Central 10.493

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

DET DANSKE SPEJDERKORPS

KORPSKONTOR:

Kontor:

Fiolstræde 19, Kbhvn. K. Tlf. PALæ 4526.

Kontortid 9-17, Lørdag 9-14. Giro 2284.

Sekretær: Ellen Hvidso.

OFFICIELT DEPOT:

Det Danske Spejderkorps' Depot,

Skindergade 27, København K.

Tlf. C. 10 909 og 11 203. — Giro 3190.

BLADE:

SPEJDERNES MAGASIN

for Ulve og Spejdere.

SPEJDESPORT

for Førere og Rovere.

BEGGE BLADES EKSPEDITION:

Korpskontoret.

ANNONCEEKSPEDITION:

Fru M. Helmarth,

Kalvebod Brygge 2², København K.

Telf. BYEN 8630.

TRYKKERI:

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,

Møntergade 2, Kbh. K. Tlf. *C. 10 493.

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk

1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Pris Kr. 1.00

Spejdernes Magasin

Juli 1942

Nr. 6

26. Aargang

LANDS-PATRULJE-TURNERING

Alle Divisioner undtagen Skjalm Hvides Division har nu afholdt Turnering, og dermed er det afgjort, hvilke Patruljer, der har Ret til at deltage

i Korpsets 3die Lands-Patruljeturnering.

Hermed er Listen over de lykkelige Vindere:

Division	Patrulje	Trop
1. Kbhvn.	Ørne,	Valby
Axelstad	Musketererne	1. Sct. Georg
Heimdal	Spætterne	Fuglebakken
Søborg	Falke	Dyssegaard
Brønshøj	Hjorte	1. Husum
Østerbro	Falke	Sct. Jacob
Vesterbro	Ørnene	6. Vesterbro
Godthaab	Panther	4. Godthaab
Frederiksberg	Høgene	Falkoner
Absalon	Ørnene	Vedels Egne
Hertug Knuds	Vibe	1. Absalon

Division	Patrulje	Trop
Søspejderne	Delfin	2. Søspejder
Hellerup	Ræve	4. Hellerup
Bernstorff	Ugle	1. Klampenborg
Lyngby	Panter	Poul Asmussen
Frb. Amts	Ulve	Kong Eriks
Sydsjælland	Høgene	Kong Volmers
»	Bæverne	Hjalte
»	Hjortene	1. Næstved
Vestsjælland	Egern	Asser Rig
Sydhavs	Shere Khan	Glenterne
Fyn	Skovdue	7. Odense
»	Bjørne	2. Odense
Kongeeaa	Falke	1. Tønder
»	Høge	2. Aabenraa
»	Viber	2. Aabenraa
»	Høge	Broager
Midtjyske	Buldog	Vestsj. Gym. Tarm
»	Vikinger	1. Skanderborg
»	Glenten	1. Aarhus
»	Blaafalke	1. Hornslet
»	Ugle	2. Silkeborg
Nørrejske	Bjernen	Jens Bangs
»	Egernet	1. Randers
»	Falken	Jens Bangs
Klit	Stifinder	1. Skive

Erik Østergaard.

VED LEJRKRAALET

KONGENS ORD

Kong Christian d. X har været Konge af Danmark nu i 30 Aar, og hele Landet har hyldet ham. Ikke blot fordi han beklæder den højeste Stilling i Danmark, men ogsaa fordi hans mandige, kloge, dygtige og hjertevarme Optræden gennem hele den lange Regeringstid har gjort ham æret og elsket af alle.

Ikke mindst derfor bør vi lytte til hans Ord og leve derefter. Paa Jubilæumsdagen var der samlet op mod 70,000 Mennesker paa Amalienborg Slotsplads, da Kongen ved Middagstid traadte frem paa Balkonen, hilst af Hurraraab. Da han gjorde Tegn til at ville tale, blev der stille paa Pladsen.

I sin Tale sagde Kongen:

»Lyse Tider har vi oplevet sammen, men aldrig har vi oplevet saa tung en Tid som nu. Kun ved indbyrdes Sammenhold, og ikke ved utidige Stemningstilkendegivelser, opnaar vi noget.«

Lad os lægge os disse Ord paa Sinde. Som Spejdere skal vi være tro mod vort Land, det vil sige, at vi skal følge Kongens og Regeringens Ord. Lige fra den tunge Dag, den 9. April 1940, har det været Kongens og Regeringens Bud til os, at vi skulde vise en korrekt og værdig Optræden, og Kongen har gentaget det nu i sin Tale paa Jubilæumsdagen.

Vi Spejdere, der vil søge at leve efter Spejderloven, skal gøre vort yderste for at optræde

korrekt, ikke blot overfor Besættelsesmyndighederne, men ogsaa overfor Folk, som maatte tænke anderledes end vi. For ved utidige Stemningstilkendegivelser, hvor ubetydelige hver enkelt maatte synes, at de er, skader vi Roen i vort Land. I Ro og Sejghed ligger vor Styrke, den Styrke skal bevare vort Land som et frit Land frem i Tiden.

SOMMERENS LEJRE

Ja, nu skal vi snart ud med Telte og Gryder og leve vort frie Liv. Vi skal vandre, bade og nyde Livet, og ogsaa dygtiggøre os i Lejrsport, saaledes, at I, der er unge nu, kan blive lige saa drevne Lejrsportsfolk som de gamle Skovmænd og Rovere, og saa at Gaardens Ejer staar i Porten og ser efter jer, naar I gaar, og siger til sig selv: raske Dreng; hos mig skal Spejderne altid faa Lov at slaa deres Lejr.

HVEM VINDER

i Korpsets Landspatruljeturnering?

Der trænes vist for fuld Kraft i de Patruljer, der vandt den Ære at blive Divisionernes Udsendinge til denne store Dyst. I September-Nummeret vil I faa en god Artikel derom med mange Billeder.

on Holm

Høvdingesønnerne

Denne Historie fortalte Forfatterinden Karen Blixen i den nu ske Forening. Historien er et arabisk Eventyr, som hendes gun-bearer paa hendes afrikanske Farm fortalte hende.

Den onde Fyrste og hans Raadgiver

Der var engang en grum og ond Fyrste, som med Mord og Brand havde underlagt sig alle Landets Provinser for at herske over det hele. Da han var naaet saa vidt, sagde hans Raadgiver, Gaoul, til ham, at han burde ikke glemme at sikre sig Stammerne i Landets Udkanter, Bjergboerne, og de, som levede i Ørkenen, for Uro i Periferien kunde give politiske Vanskeligheder.

Fyrsten lod da Grænsestammerne vide, at han ventede deres Sendebud, og disse lovede at sende deres Hovdingesønner til ham med Gaver.

Gaoul udviklede da sin Plan for Fyrsten: Naar de unge Mænd traadte frem for Fyrsten, skulde denne lade en af sine Folk skyde en Pil mod Tronen, saaledes at Pilen dog kun ramte Jorden foran Tronstolen. Fyrsten skulde derefter rejse sig i Vrede og Forargelse og lade, som om det var en af Hovdingesønnerne, der havde afskudt Pilen, og han skulde derefter vise sig naadig, idet han kun krævede den skyldige udleveret, medens de andre, takket være hans Højmodighed, kunde rejse frit til deres Hjem. Der vilde da opstaa Splid mellem Hovdingesønnerne, den ene vilde udpege den anden, og dette vilde senere sætte Splid mellem Bjergstammerne, hvor Slægtsfejderne vilde rase i hundrede Aar, saaledes at de ikke fik Tid og Kræfter til at true Fyrstens Magt.

Den farlige Pil —

Hovdingesønnerne kom til Fyrstens Palads i stort Optog og medbringende rige Gaver — Leopardskind, dresserede Geparder til Jagtbrug, Smykker og Vaaben. Forrest red den prægtigste Yngling, Saïd, den ypperste af dem alle. Han var sine Forældres eneste Søn, sin Stammes Haab, en glimrende Jæger og Idrætsmand. Bagest i Rækken red den usselige Mira, kun klædt i Faarreskind; han var saa ringe, at ingen red ved hans Side. Han var Son af en fattig Hovding for den mindste og fattigste af Stammerne. Han var hverken smuk eller fremragende i nogen Idræt. Og han stammede endog, naar han skulde tale, en Fejl, som Somalis fordømmer meget haardt.

Da Drengene holdt foran Fyrsten og overrakte deres Gaver, suste Pilen ind foran dem og ramte ved Tronens Fod. Der opstod vældig Larm,

og Livgarden omringede straks Ynglingene, afvæbnede dem og gjorde dem til Fanger.

Fyrsten rejste sig i umaadelig Vrede og sagde: En af jer er skyldig, hvem ved jeg ikke, men I maa selv udpege den skyldige; finder I ham ikke, maa alle bøde derfor. Jeg vil imidlertid være naadig imod jer og give jer hele Nationen til at tale om Sagen indbyrdes; men ved Dag gry skal den skyldige være fundet, og han vil blive kastet levende paa Murens skarpe Jernkroge, saa Gribbene kan æde ham op. I skal imidlertid ikke tilbringe denne Nat under aaben Himmel; fordi I er Hovdingesønner, vil jeg overlade jer Vagtens Lokale.

De unge Mænd blev nu ført til Vagtlokalet. Men i et hemmeligt Rum, der grænsede op til dette Lokale, havde Gaoul skjult sig for at høre paa Hovdingesønnernes Skænderi.

Drengenes Raadslagning

Da Hovdingesønnerne var blevet ladet alene, tog den ældste, Abdul, Ordet og sagde: — Det er vanskeligt for os at holde Raadslagning uden vore Fædre, uden de Ældste i Stammen og de vise Raadgivere; men lad os nu forestille os, at de er til Stede her, og tale derefter. Hvad siger Saïd?

Derpaa tog Saïd Ordet: — Jeg skulde ønske, at det var mig, som havde skudt denne Pil mod Fyrsten; thi efter at have modt ham tilstaaar jeg, at han fortjente det; men det er sin Sag at tilstaa at have gjort det, naar jeg ikke har. Lad os nu alle tænke os godt om først, og hver især kan da komme frem med sit Raad.

Da Saïd havde talt, var der Tavshed en kort Stund; men da rejste sig den usselige Mira; han var meget undselig, og stammende sagde han: Mine Brødre! Jeg véd, at jeg er den ringeste af

Divisions- Turnering

Turneringen har i Aar haft en særlig Spænding, og vi bringer her nogle Billeder forskellige Steder fra.

En Randers Patrulje melder sig til Losning af en Opgave

Morgenparade i Absalon Divisionens Turnering

Det var et meget omhyggeligt Eftersyn! Absalon Division

Harde Knuds Trop, Aalborg, i Slutfinalen, hvor de tabte trods alle Anstrengelser

Søborg Divisionens pragtfulde Turnerings-Lejrplads

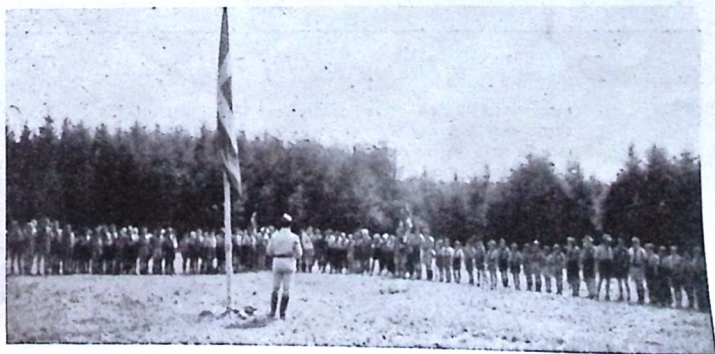

Lugteprøve

*Hjortene i Husum faar Vildsvinetanden overrakt
Brønshøj Division*

*Klit-Divisionen har vok-
set sig stor. — Morgen-
parade i Turnerings-Lej-
ren*

jer alle. Men undertiden sker det, at den ringeste faar en Indskydelse, som kan bringe nyt Liv i Sagen. I skal sige, at det var mig, som afskød Pilen. Mine Forældre har mange Sønner, og ingen vil miste noget ved min Død. Det skulde ogsaa gøre mig ondt, om det kunde siges om jeres udmærkede Stammer, at deres Sønner skød saa daarligt, at de ikke ramte bedre, end Tilfældet var denne Gang.

Efter Miras Udtalelse rejste Saïd sig og sagde: — To Ting vilde Fyrsten sige om os, hvis vi ofrede Mira: Drengene er bange; thi de tvang den ringeste til at melde sig — og de er gerrige; thi de gav kun den ringeste iblandt dem. Jeg tager Skylden paa mig. I kender mig og véd, at hele min Stammes Velfærd hviler paa mig; jeg er det værdigste Offer.

Abdul sagde da: — Hvordan skal vi dog kunne møde dine Forældre og din Stamme efter dette, hvordan skal vi forklare dem, hvad der er sket?

Saïd svarede: — En af os her skal indtræde i mit Sted. I skal sige til mine Forældre fra mig, at han skal være mine Forældres Son, han skal blive min Stammes Høvding og overtage min Arv; han skal bære mine Klæder, mit juvelbesatte Sværd, min juvelbesatte Daggert, og han skal ride paa min hvide Hest. Naar han befaler, skal fem Hundrede Mand trække deres blanke Sværd. Og han skal ægte den Jomfru, der er udset til mig. Alle I, som er her til Stede, skal tjene ham, og hans Ord skal være det afgørende.

Det rette Høvdingesind

Alle Høvdingesønnerne lovede, at det skulde blive, som Saïd havde ønsket det.

Men Abdul spurgte efter en Stund: — Sig os da, hvordan vi skal vide, hvem af os der skal gaa tilbage til dine Forældre og din Stamme i dit Sted.

Saïd svarede: — Jeg behøver ikke at nævne ham; der er een her, som har vist det rette Høvdingesind. Mira har vist, at han tænkte som en Høvding og vilde handle derefter. Han tænkte ikke paa sin egen Person, men han tænkte kun paa alles Bedste. Fra nu af skal I lystre Mira som jeres Herre!

Dermed var Sagen afgjort.

Men Gaoul, som havde lyttet til Raadslagningen, skyndte sig til Fyrsten og berettede denne alt, hvad han havde hørt i det hemmelige Rum. Fyrsten tænkte sig længe om og strøg sit store Skæg. Saa sagde han: — Med disse Bjergfolk er det ikke godt at ligge i Strid; for naar deres Drenge taler saaledes om Natten, hvorledes vil deres Fædre da ikke kæmpe om Dagen!

Fyrsten lod derpaa alle Høvdingesønnerne fri, idet han sagde til dem: Drag hjem med Hilsen til Eders Stammer. Den skyldige er ikke iblandt jer; han er fundet, det var en vanvittig blandt mine egne Folk, der afskød Pilen.

Og alle Høvdingesønnerne drog hjem til deres Land.

Den, der vil være med i Legen,

maa ogsaa have noget af Stegen! En lille Hudafskrabning betyder ikke noget. Hovedsagen er, at man straks forbinder Skrammen omhyggeligt med Hansaplast, saa den er beskyttet mod Forurening og faar Ro til at læges. Hansaplast er en Ekspresforbinding, der genialt forener Virkningen af det sterile Gazebind, Kompresset og Hæfteplasteret — uundværlig for enhver moderne Sportsmand.

Hansaplast Ekspresforbinding

H 426

Blandt Indianere og Hvide i de vilde Bjerge

Den svenske Spejderchef *Oreve Folke Bernadotte af Wisborg*, fortæller om sin Rejse til Amerika for nogle Aar siden.

De kloge og udholdende Cowboyheste, som i de følgende Dage skulde bære os paa mange pragtfulde Ture i det vældige Bjerglandskab, stiftede vi for første Gang Bekendtskab med samme Dag, vi ankom. At ride paa en nord-amerikansk Hest er ikke det samme som at sidde paa en europæisk Ridehest. For det første er Cowboysadlen helt anderledes end de Sadler, der anvendes herhjemme. Paa gamle Billeder har du maaske set, at Rytteren sidder i en Sadel, der gaar højt op foran og bagved ham, saa han sidder bestemt og sikkert. Omtrent saadan ser en amerikansk Sadel ud, men den er til Gengæld ikke let at komme op i eller ud af. Hestene er ret smaa og baade udholdende og hurtige. Ved et let Greb i Tøjlen kan man faa den til at stoppe op fra den vildeste Galop.

Vor første Ridetur var ikke lang, men den gjorde et imponerende Indtryk paa os alle, særlig paa dem af os, der for første Gang stiftede nærmere Bekendtskab med Rocky Mountains' særegne Natur. Snart red vi gennem urskovs-

agtige vilde Skovomraader, snart ad smalle Bjergstier, der ligesom klamrede sig til Fjeldet over svimlende Afgrunde. Ind imellem gik det i strakt Galop over de græsklædte Skraaninger for straks efter at ride gennem en fossende Bæk, der banede sig Vej fra den evige Sne ud mod Havet.

Senere foretog vi længere Ture, og saa skete det ofte, at de to raske Hunde, der altid fulgte med os, kunde rejse en Hare eller maaske en Prærieulv. Saa gjaldt det om at være klar til at følge Hundene i den vilde Jagt efter det flygtende Vildt. Du forstaar nok, det var Ridning, der fik Blodet til at rulle rask gennem Aarerne.

En Dag bestemte vi os til en længere Tur op i selve Bjergpasset for om muligt at faa Øje paa en af de ret talrige Bjørne, der holder til deroppe. Vi startede i Dutch's Bil en tidlig Morgen. Det var en herlig, klar Sommerdag, og Rocky Mountains' takkede Tinder tegnede sig skarpt mod den blaa Himmel. Imidlertid gaar det tit saadan, at maa man rigtig anstrenge sig

Det gælder om saa længe som muligt at holde sig paa Hesteryggen

for at naa noget bestemt, bliver Resultatet skidt. Saadan gik det ogsaa os, og da vi hen under Aften vendte hjem, havde vi ikke set Skyggen af en Bjorn. Det eneste Vildt, vi fik Øje paa, var nogle flotte Hjorte, der gik og aad af den spartomme Vegetation. Om Aftenen ved den flammende Kaminild fortalte Dutch nogle af sine Oplevelser ved Stevens Korps.

Jeg husker særlig hans Fortælling om, da han fangede en ung Bjorn i den Hensigt at forevise den paa en Rodeo (en Slags Ridestævne, som jeg kommer tilbage til). Bjørnen anstrengte sig til det yderste for at beholde Friheden og undgaa Nybyggerens sikre Lasso. Til sidst blev den dog fanget og bundet og skulde føres ned til bebyggede Egne. Da gjorde den et sidste Forsøg paa at genvinde Friheden og sprænge sine Baand. Med Opbydelse af alle sine Kræfter lykkedes det den virkelig at sprænge det Tovværk, hvormed den var bundet, men Anstrengelsen havde været for stor, og i det Øjeblik, da Friheden atter vinkede, faldt den død om. Dutch berettede denne Episode meget mere levende, end jeg kan, og sluttede med at sige: »Efter den Oplevelse prøvede jeg ikke oftere at fange levende Bjørne, for jeg forstod, at denne Vildmarkens Hersker foretrak Døden fremfor at miste Friheden.«

En af vore mest stemningsfulde Ture fandt Sted en Søndag Eftermiddag, da vi tog Maden med paa en Haandhest og red op i Bjergene for at tilberede vort Maaltid ude i Naturen. Vi valgte en Plet midt ude i Vildmarken, og den Stemning, der kom over os, da Fuldmaanen steg, og vi sad og lyttede til Cowboysangene, som blev akkompagneret paa Guitar, kan ikke beskrives. Pludselig hører vi et Raab inde fra Skoven, og et Øjeblik efter ser vi en Rytter fulgt af en Haandhest og en Jagthund nærme sig. Det var en af Opsynsmændene for disse vældige Arealer, der var ude paa Inspektion. Han havde Telt og Kogegrej paa Haandhesten og skulde nu tilbringe nogen Tid alene ude i disse vilde Bjergegne. Jeg kom til at tænke

paa, at denne Nybygger virkelig var et Forbillede for os Spejdere, naar det gælder om at blive eet med Naturen. Uden Kort og Kompas skulde han finde lange Dagsmarcher frem i vanskeligt og ufremkommeligt Terræn. Disse Folk har en særlig Evne til uafhængig af Vind og Vejr at tilbringe flere Døgn ude i det fri, langt borte fra Civilisationen og Menneskeboliger. Det vilde have været en sjælden Oplevelse at faa Lov at ledsage ham paa hans ensomme Ridt, og det var næsten med Vemod, at jeg noget senere sagde Farvel til ham, da han steg til Hest og red ud i Vildmarken.

Jeg nævnte før Ordet »Rodeo«, nu skal jeg fortælle om, da jeg overværede saadan en Fest helt oppe ved den kanadiske Grænse. Vi havde langt dertil og startede tidligt i Bil for at faa Lejlighed til at se det Folkeliv, der altid udfolder sig, naar der skal være Rodeo.

Opvisningen fandt Sted paa en Arena, ved hvis ene Langside der var rejst en Tilskuertribune. Programmets første Del omfattede »bucking-horse-riding«, d. v.s. at Cowboyene konkurrerede om, hvem der længst kan holde sig paa en vild Hest, der ved alle mulige Krumspring søger at kaste sin Rytter. Hestene er opstaldede i Boxe ved Arenaens ene Ende, og Rytterne sætter sig op med eller uden Sadel alt efter Opvisningens Art. Paa Dommerens Signal aabnes Boxen, og den vilde Hest øjner en Mulighed for at komme ud i Friheden. Med et Sæt farer den ud paa Arenaen, hvor den springer og kaster sig fra Side til Side, og det gælder saa for Rytteren at holde sit Sæde længst muligt. Jo værre Hesten skaber sig, des bedre synes Publikum om det, og naar Rytteren til sidst falder af, hilses han med Latter og Bifald af Forsamlingen. At denne Sport ikke er ganske ufarlig, forstaar man let. Mange af de »afsatte« Ryttere havde svært ved at hinke hen til det høje Plankeværk, der omgav Arenaen, hvorpaa Deltagerne sad og diskuterede de forskellige Rytters Chancer.

J. K. Gottfried

Kronprinsessegade 44

København K.

Telf. Palæ 1047

Grundlagt 1796

Spejdersignalhorn

Spejdertrommer

Landsknægttrommer

Alt Tilbehør

Alle Reparationer udføres. Spejdere 10% Rabat

Kjøbenhavnske

Bagermestres

Nye Rugbrødsfabrik Akts.

Heimdalsgade 29-31

Central 15.321

ULVEUNGE-AVISEN

NR. 6

JULI

1942

Lyt her, oh Ulve, det er den gamle Baloo, der taler

Naar I faar dette Nummer af Spejdernes Magasin, har I alle enten faaet Sommerferie, eller ogsaa skal I have det om faa Dage. Sommerferie betyder 6—7 lange Ugeer, hvor I ikke skal tænke paa Skole, men kun lege og nyde Livet, alt det I kan, samle Sundhed og Kræfter til den lange Vinter, der kommer efter Sommeren.

I Ferien skal forhaabentlig mange af jer i Sommerlejr, hvor I foruden at lege og more jer ogsaa skal træne jer i Ulvefærdigheder. Jeg ønsker jer en god Lejr. Men der er mange, der ikke kommer i Lejr, men saa skal I vel paa anden Maade ud paa Landet, enten med jeres Forældre eller ud til Slægt og Venner. Ogsaa jer ønsker jeg en god Ferie.

Og saa er der en Ting, jeg gerne vil minde jer alle om, baade dem, der skal i Lejr, og dem, der ikke skal i Lejr, og det er: Husk at hjælpe, hvor du kan, og husk frem for alt, at den Hjælp, du giver uden at være bedt om den, er den, alle er mest glade for.

God Jagt i Sommerferien.

Baloo.

De fleste af jer har sikkert i Aar været med til noget lignende, som det I ser her paa Billederne:

Til venstre, øverst: En Bande er til Woodcraft.

Til venstre, nederst: En vanskelig Behændighedsopgave. Alle Bandens Ulveunger skulde gennem en Papir-Ring.

I Midten, øverst: Banden har meldt sig til Dommeren og faar nu den nye Opgave at vide.

I Midten, øverst: De prøver paa at hale Sejren hjem. Bemærk den rigtige Benstilling.

I Midten, nederst: Der udbringes et »Tjikker-likker« for den vindende Flok.

Til højre, øverst: Sjipning skal man jo kunne.

Til højre, nederst: En Føleprøve. Hvad er der i Posen?

ROBIN HOOD OG HANS MÆND

gm.

5. Paa Stortogt.

Det er en bagende hed Sommerdag i Juli Maaned. Dybt inde i den mægtige Skov kommer en træt Skare Drenge vandrende. De har travet hele Dagen i Skoven gennem Krat og Enge udenfor Vej og Sti. Kun efter Solen har de gaaet stadig mod Syd. Det er vore Venner Robin Hood og hans Mænd. De er paa Vandretur, og den skal vare i 6 Dage. De vil leve, lige som den rigtige Robin Hood og hans Svende gjorde i gamle Dage. Telte har de ikke med. Overnatningen skulde foregaa i Hytter. Proviant har de ladet blive hjemme, men det har de ikke fortalt deres Forældre. De har valgt en Rute, der næsten hele Tiden ville føre dem gennem Skov og øde Egne, og de har allerede haft en Mængde Oplevelser. De har set sjældne Fugle og Reder med Æg. De har mødt Vildt, og de har set en Ræv med Unger. Det er nu blevet Eftermiddag, og Sulten, der længe i det stille har plaget dem, kan nu ikke skjules længere. De gør Holdt paa en lille Skovslette og bliver enige om, at den vil de bruge til Overnatningssted. Men først maa de skaffe Mad. Drikkevand kan de faa fra en lille, rislende Kilde. Det er rent og koldt. Til alt Held myldrer det med Skovjordbær paa Sletten, men det kan de jo ikke leve af. De er syv Drenge paa denne Vandring, og de tre bliver sat til at pille lige saa mange Skovjordbær, de kan overkomme. De fire andre gaar saa paa Jagt efter noget fast Føde.

Som de søgende gaar omkring, hører de fra Trætoppene et farligt Spektakel og opdager snart, at det stammer fra en Raagekoloni. Straks faar de en Ide. Raager var jo en herlig Ret. De gør deres Flitsbuer klar og søger at skyde nogle af Raagerne, Med stort Besvær faar de Ram paa 10 Raager, som de sejrssløtte gaar tilbage med til den lille Slette. Her gør de Raagerne i Orden, idet de skærer dem op med deres Skovmandsknive og tager Indmaden ud. Saa tænder de Baal og faar snart lavet et herligt Glødebaal. Efter dette finder de i Skoven noget leret Jord, som de pakker Raagerne ind i hver for sig, idet de lader Fuglene beholde deres Fjerdragt paa. De lerindpakkede Raager bliver lagt i Bunden af Glødebaalet, og nu følger en streng Ventetid, hvori der endog er Forbud mod

at spise de friskplukkede Jordbær. Omsider an-saa man Raagerne for gennemstegte, de blev taget ud af Gløderne, og Lerskorpen med Fjer blev brækket af i Flager. Festmaaltidet tog sin Begyndelse. Raagerne smagte baade trannet og underligt, men det vilde ingen af dem indrømme. Sulten gjorde, at man spiste de stegte Raager helt op.

I Mellemtiden havde man bygget Hytter til Overnatningen af Granris overdækket med Bregner. I Bunden af Hytterne lagde Drengene blødt Mos og tørt Bøgeløv. I disse Hytter sov Drengene hele Natten, naar ikke Kamp med Myg og Biller holdt dem vaagne.

Midt om Natten begyndte det at regne, først faldt enkelte tunge Draaber, de blev hyppigere og hyppigere. Snart styrtede Regnen ned, saa stærkt som det kun sjældent sker i Danmark. Samtidig begyndte det at tordne voldsomt. Det kunde vore Venner ikke lide. Natten var kulsort, men ofte oplystes Himlen af voldsomme Lyn. Robin Hood og hans Mænd var bange, og det var der ikke noget at sige til. Hytterne ydede ikke megen Læ for Regnen, og snart var Drengene rigtig godt vaade. De krøb ud af Hytterne, klædte sig paa og søgte i Løb ud af Skoven, kom til en Landevej og fulgte denne i det sorte Mørke. Det varede ikke længe, før de kom til en stor Bondegård. Vække Gaardens Beboere vilde de ikke, men de fandt snart Kostalden, hvor der ovenpaa var et Høloft. Her krøb de op og puttede sig ned i det bløde Hø, med alt det vaade Tøj paa. Pludselig kom der et voldsomt Lyn og et mægtigt Tordenbrag. Det var som om hele Høloftet rystede i sin Grundvold, det gnitrede og fusede og hvæsende. Der var ingen Tvivl om, at Lynet havde slaaet ned, der hvor Drengene havde søgt Ly for Regnen. Rummet fyldtes med Røg, som var tæt og kvælende. Drengene hostede og fik Vand i Øjnene. De kunde ikke blive paa det Loft, men nu var det om at komme ned i en Fart, for Flammer begyndte at slikke op fra det tørre Hø ganske tæt ved, hvor de havde ligget. Drengene kunde i Forvirringen ikke finde Lemmen, der førte ud i det frie, og hvor der stod en Stige. Men omsider fandt de en anden Lem i Gulvet. Hvad den førte ned til, var de ikke klar over, men det var

Livet om at gøre at komme væk fra det brændende Loft. Saa alle syv gjorde Springet ned i det ukendte. De havnede paa Stenbrøllægningen i Kostalden neden under, og de seks kom ikke noget til, men den syvende, Ole Pilespids, faldt om ved Springet og udstødte et Skrig.

Der var blevet en mærkelig Uro nede i Kostalden, dels ved, at der ogsaa der var begyndt at komme Rog, og dels ved at Dyrene pludselig fik Besøg af syv Drengene. Ved Springet ned var Drengene nemlig havnet midt blandt Køerne, hvilket ikke var særlig behageligt, da Stalden ikke var nævneværdig proper, men det havde ingen Tid til at tænke paa nu, Snart fandt Drengene hen til Staldens Døre. Først bar Drengene Ole ud. Han stønnede af Smerte og havde sikkert ved Faldet brækket sit Ben.

Ude fra saa Robin, at Ilden nu havde faaet fat i hele Kostaldens Tag. Der var ingen Tvivl om, at alle Køerne og de øvrige Dyr i Stalden vilde indebrænde. Her maatte

handles hurtigt. Med store Vanskeligheder fik de løsnet Dyrenes Reb og jaget dem ud i det frie.

I Mellemtiden var Folkene paa Gaarden blevet vækket af den megen Larmen i Stalden. Stor var deres Skræk, da de saa, at Lynet havde slaaet ned i deres Staldbygning. Ved Telefonens Hjælp fik de alarmeret det nærmeste Brandvæsen, der kom ret hurtigt, og dette fik begrænset Ilden til kun at omfatte Staldbygningen, men denne blev ogsaa saa godt som helt Ildens Bytte. Stor var Gaardejerens Glæde over, at hans Dyr var blevet frelst, men han var jo unægtelig lidt forbavset over saadan i Natens Løb at have faaet Gæster i sin Stald. Ole Pilespids blev baaret ind i Stuehuset og lagt paa en Sofa. Snart kom der ogsaa en Læge til Gaarden, og han mente desværre i Begyndelsen, at Ole nok havde brækket Benet. Robin var fuldstændig forsvundet fra de andre Drengene, og da der var gaaet over en Time, og han stadig ikke var kommet, blev man alvorligt ængstelig for ham. Man havde snart faaet indfanget de udjagede Køer og Heste, men opdagede at der manglede en Hest. Det var et meget nervøst Dyr, saa man regnede med, at den var løbet bort i Panik. Robins Forsvinden satte man i Forbindelse med Hestens Bortløben, og det viste sig at være rigtigt.

Da Regnen var holdt helt op og, det var ble-

vet dagslyst, gik man paa Jagt efter den forsvundne Dreng og den bortløbne Hest. Snart fandt man Spor af Hesten, de førte ind i Skoven og helt ned til Fjorden. Her forsvandt Sporene ud i Fjorden, og det varede ikke længe, før man paa en lille flad Holm ude i Fjorden fik Øje paa Hesten og en Dreng, der maatte være Robin. Der blev skaffet en Robaad til Veje, og et Par af Drengene og Gaardejeren stagede sig over til den lille Ø, hvor Robin, vaad og forrevet men i godt Humør, modtog dem. Han fortalte, at han havde søgt at faa fat i Hesten, han havde grebet den i Manken og om Halsen, men det opskræmte Dyr havde pludselig sat over i et vild Løb. Saa havde Robin svunget sig op paa Hesten og klamret sig fast til dens Hals, mens den for over Stok og Sten gennem Skov og Krat. Da Hesten var kommet til Fjorden, var den vadet ud i Vandet, til den ikke kunde bunde, hvorpaa den havde givet sig til at

svømme. Det kolde Vand havde beroliget den, saa da de kom til Holmen, var den helt rolig og var begyndt at græsse.

Hesten fik Lov at blive lidt endnu paa Øen, men de andre tog tilbage til Fastlandet og gik op til Gaarden, hvor man var glade over, at det hele ikke var gaaet værre, end det var. Lægen havde set nøjere paa Oles Ben og var kommet til det Resultat, at det kun var en alvorlig Forstuvning, og Dyrene var blevet anbragt paa Nabogaarden, hvor man havde god Plads til dem.

Robin Hood og hans Mænd fik Lov til at blive et Par Dage paa Gaarden som Tak for, at de havde frelst de kostbare Køer og Heste, og det syntes vore Venner var mægtig morsomt saadan at bo paa en rigtig Bondegaard og blive behandlet som Hædersgæster. Saa snart Ole igen kunde gaa, fortsatte man Vandringen, men denne Gang hjemad. Turen var ikke blevet slet saa skovmandsagtig som planlagt. men det havde været en herlig Tur endda. Drengene havde ogsaa en stille Mistanke om, at det ikke var helt let at leve som Vildmænd i vores lille Danmark. Lerstegte Raager og Skovjordbær kunde man nu ikke leve af alt for mange Dage i Træk.

Peter Tini.

Uniformsbluser og
Skjorter imprægneres Kr. 3.00

Bliver garanteret vandtæt

COTTON-COAT-CLEANER

Axel Jørgensen

Papir en gros — Tryksager
Kontorartikler — Protokoller
Nybrogade 26. København K.
Tlf. Palæ 4058

Allerbedst
TOM's

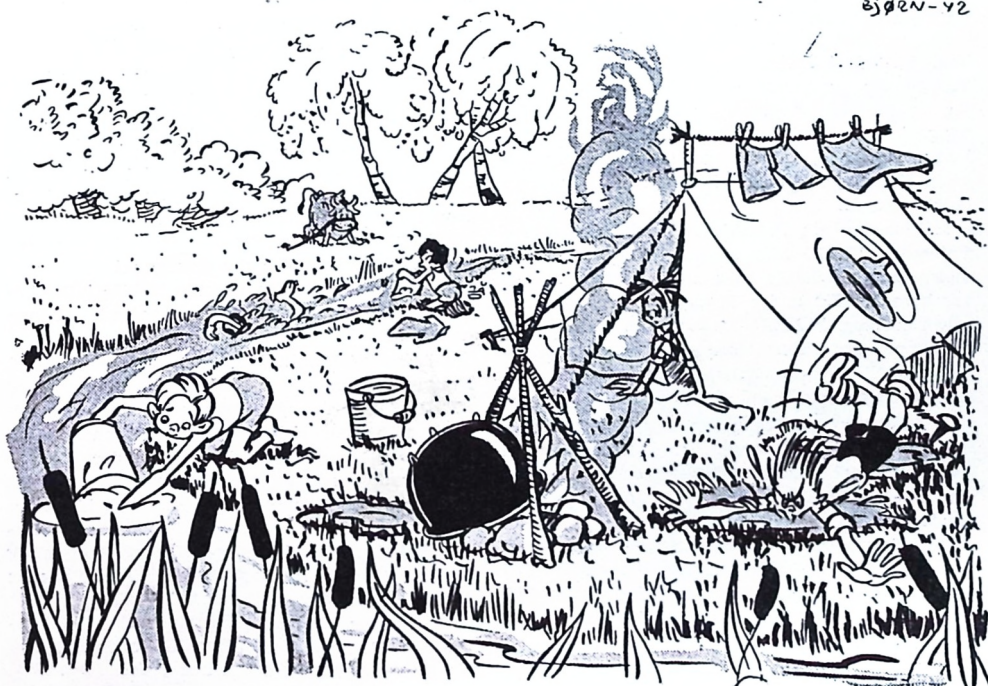
Karameller
Drops
Dragés og
Chokolade

MAANEDENS
Ridderspejdere

Bent Buron Jørgensen, Skovm., 2. Vesterbro.
Hans Peter Nielsen, PF, 2. Vesterbro.
Preben Pelving, PF, »Frie Fugle«.
Bjarne Moth-Poulsen, 1. Charlottenlund.
Standley Yorke, 1. Søndergro.
Erik Frølich, 1. Sønderbro.
Egon Fundsted, 1. Sønderbro.
Helge Høybye, 1. Sønderbro.

BJØRN-V2

Brønshøj Divisionen

stiftedes den 1. Januar 1942 af 1. Grøndalsvænge, 1. Brønshøj og den nystartede 1. Husum.

Siden har 4 nye Afdelinger set Dagens Lys herude, nemlig: 1. Bellahøj og 2. Grøndalsvænge Troppe og Flokke, samtidig med at vi har haft en Fremgang paa ca. 75 Spejdere og Ulve, saa vi nu tæller 225 Mand.

Den 15. Marts havde vi et Divisionsbyløb, hvor »Piratpatruljen«, 1. Brønshøj, sejrede, medens »blaa« Bande, 1. Grøndalsvænge Flok blev Nr. 1 af Banderne.

13.—14. Maj havde vi Divisionsturnering. Her blev »Hjortene«, 1. Husum Nr. 1 med 199,47 Point, skarpt fulgt af »Muskertene«, 1. Brønshøj, der for 199,09 Point. Rævehalen gik til 1. Husum.

Nørrejske Division.

Det var den 31. Foraarsturnering, og den blev holdt i Aalborg i Pinsedagene. 18 af Divisionens Troppe var repræsenteret med over 60 Patruljer og ca. 450 Spejdere. Turneringens Tilrettelæggelse var sket i Samarbejde med Aalborg Kolonnen Førere, og takket være Gæstfrihed i mange Aalborg hjem, blev alle udenbys Spejdere indkvarterede.

1. Pinsedag gik Patruljerne først i Gang med Lejrreport. Kl. 10 blev Flaget hejst, og Divisionschefen og »Solaf« talte til Drengene. Derefter kom der Ild under Gryderne, og Dommerne gik rundt og bedømte Dagens Ret, Hachis og Sødssuppe. Om Eftermiddagen foregik det store Patruljeløb, og om Aftenen samledes alle til Lejrbaal i et Lokale inde i Byen.

2. Pinsedag var Troppenes Dag. Først Beredskabsopgave og Eksercits. Da Toytrækningen var overstaaet, gik hele Divisionen gennem Byen til Slotsgaarden, hvor Præmleuddelingen fandt Sted.

Resultater: Nr. 1: »Jens Bangs Tropp« med 420 Point. Nr. 2: »Hardeknuks Tropp« med 373 Point. Nr. 3: »Sk. Clements Tropp« med 368 Point. Nr. 4: »1. Randers« med 364 Point.

Vildsvinetanden. »Bjornene«, Jens Bangs Tropp, 357 Point. Nr. 2: »Egernet«, 1. Randers Tropp, 352

Point. Nr. 3: »Falken«, Jens Bangs Tropp, 351 Point. Disse 3 Patruljer deltager i Landspatruljeturneringen.

1. Charlottenlund Tropp

er nu efter en Svaghedsperiode atter kommet til Kræfter. Patruljerne er store, og det strømmer til med nye Drengene. Vi har netop lagt Aarets Divisionsturnering bag os og er nu en Rævehale og en Standerplade rigere. Omtrent samtidig har vi foretaget en stor Grundudvidelse. Til en Lejrgrund paa 12000 Kv.-Alen har vi nu faaet Tillæg paa 8300 Kv.-Alen pragtfuld Eng- og Skovareal, som vi har til Hensigt at indrette som Sportsplads, Haandboldbane osv. I Juli drager vi til Fods paa Vandreløjr i NV-Sjælland, hvor Aarets Olympiade og Femkamp afholdes.

Aarhuskolonnen.

Vi trives godt i Aarhus.

I Løbet af Foraaret er der startet 5 Forstadsafdelinger, nemlig en Tropp i Aaby-Hasle, hvor der i Forvejen var en Flok, samt Troppe og Flokke i Riis-Skov og i Viby. Kolonnen tæller nu 30 Flokke, Troppe og Rovertroppe med ialt 650 Drengene og Førere. Yderligere er en Forstads-tropp i Brabrand under Opsejning.

Initiativet til disse Udvidelser er kommet fra Førernes Kreds, ud fra det Synspunkt, at Kolonnens Vækst hidtil ikke svarede til Midtjyske Divisions Vækst, og at vi altsaa maatte til at tage os sammen i den Henseende.

I Løbet af Foraaret har der været afholdt et Brandværn-Instruktør-Kursus sammen med KFUM-Spejderne, og endvidere har der været afholdt et Skovmandsløb og det traditionelle Aarhusløb for Ulve, hvori deltog 34 Bander.

Foraarsturneringen for Spejdere blev afholdt ved Hornslet sammen med Djurslands Kolonnen og var for første Gang siden 1939 atter en 3-Dages Lejrturnering i Bededagsferien. Der deltog 32 Patruljer fra Aarhuskolonnen og et lignende Antal fra Djurslands Kolonnen.

Divisionens Ulveturnering blev afholdt i Aarhus den 31. Maj. Der deltog 85 Bander. Egernhalen blev vundet af 6. Aarhus Flok.

6. Vesterbro Trop

I Divisionsturneringen, som Troppen vandt, placerede Falkene sig som Nr. 1, Ørnene som Nr. 2 og Bjørnene som Nr. 3. Falkepatruljen havde den Glæde at modtage en Pengesum, som dækker Patruljens Udgifter i Landspatrljeturneringen, fra Foreningen »Vesterbro Divisionens Venner«.

Fuglebakken

er »still going strong«, kan man vist roligt sige, naar man hører, at Troppen for fjerde Aar i Træk har vundet Divisionsturneringen indenfor Heimdal Divisionen. Turneringen fandt Sted d. 30. og 31. Maj paa Akademisk Skytteforenings Lejrplads paa Høje Sandbjerg, og det blev — Traditionen tro — en Turnering, der for det meste foregik i Regnvejr.

Vore fire Patruljer delte broderligt fire af de fem Sølvpalder, der var Præmien i de forskellige Grupper af Opgaver, som Turneringen bestod af. I Turneringens endelige Resultat placerede de sig som Nr. 1, 2, 3, 4. Det er det fineste Resultat, Troppen endnu har præsteret, og mon ikke et Resultat, som kun faa Troppe kan vise Magen til. Vindende Patrulje i hele Turneringen blev Spætterne, og de skal saaledes repræsentere Divisionen i Landspatrljeturneringen. Det

var iøvrigt tredje Gang i Træk, at Spætterne placerede sig som bedste Patrulje i en Divisions-turnering.

Sluttelig skal nævnes, at Fuglebakken ogsaa vandt Tovtrækningen.

Klintekongens Trop

tog Søndag Morgen den 17. Maj af Sted til Kirkeskoven, hvor Troppen nedplukkede en Mængde Bøgegrene. Efter en rask Spejderøvelse tog de hjem og fordelte Grenene til »Svendens Stiftelse«, Alderdomshjemmet og Sygehuset. Paa Sygehuset blev der stillet en Buket i hver Stue. Efter en Spejdersang tog vi tilbage til Tropshytten, hvor vi traadte af.

Birkebeinerne.

Efter en forholdsvis stille Tid i Efteraaret kom vi i Gang igen i Januar med en Patrulje-konkurrence, hvor særlig maa nævnes et spændende Byløb i Marts. Vi løb efter Billeder af Bygninger, Meddelelser med Spejlskrift og skulde tilsidst se, hvilken Patrulje, der med flest Sporvogne i en Time (Omstigningshefte) kunde komme fra Østerbro til Hovedbanen. Bedste Patrulje havde 18, saa det var ikke kedeligt.

I April havde vi Tropsfest paa »Gimle«, og vi fik et pænt Overskud. Der er taget en Mængde

Assurance-Compagniet

BALTICA

Aktieselskab

Tegner alle
Arter Forsikringer

—
ogsaa
Livsforsikringer

Hovedkontor: Bredgade 42
Telefon Central 4058

SPORTS Beklædning Rekvisitter

køber vi hos

POUL HOLM

Silkegade 11 Telf. 3082
København K.

Briller

»Silva«
Kompasser

fagkyndig Betjening
Største Udvalg

Preislers

optisk Institut

Kebmagergade 13. C. 4599

Duelighedstegn i det sidste halve Aar, og da det er lykkedes vores Tropsfører at erhverve mere Jord ved Siden af vores Grund »Birkeborg« i Tokkekob Hegn, har vi rigtig faaet Lyst til at tage ordentlig fat her i Foraaret, og vi har da allerede faaet nogle nye Drengene ind i Troppen.

Rething Trop

er Navnet paa den genopstandne Trop i Ringe. Paa Stiftelsesdagen bragtes Troppens gamle Stander i Stafetløb fra Nyborg, hvor den havde været opbevaret, til Ringe. Ringe Spejderne takkede Nyborg Trop med et Tjikkerlikker.

Der er ogsaa dannet en Ulveflokk i Ringe.

Luftspejdere.

Verdens første Luftspejdere stammer fra U. S. A. Allerede i 30erne startedes de første Troppe, og nu findes der Luftspejdertropper over hele Amerika. Senere kom Luftspejderbevægelsen til Frankrig. I 1939 blev den første Luftspejdertrop i Storbritannien dannet. Troppen har Navnet »Stradishall RAF Air Troop«, fordi den havde Station paa RAF's Flyveplads ved Stadishall.

Spejderne fra 13—18 Aar bliver trænet i Hantjeneste, Værkstedstjeneste, Vejrtjeneste, Afsendelse af Maskiner o. lign. De britiske Luftspejdere bærer Landspejderuniform, men med Tørklæder i dyblaa Farve.

Herhjemme har Pionértroppens Maagepatrolje drevet Model- og Svæveflyvning. Patroljen byggede et Martens H 5 Svæveplan, samtidig med at den fløj Modelplaner. Siden 1937 har man imidlertid ikke hørt noget om den initiativrige Luftpatrolje.

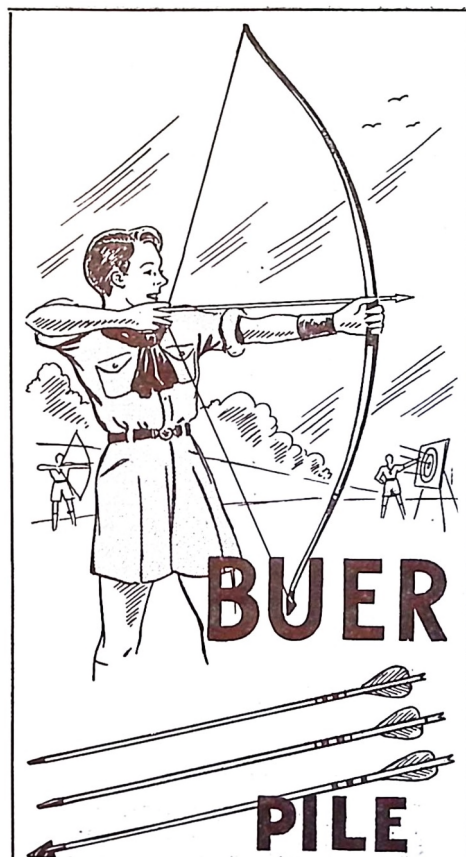
Endelig dannede Roverne i Aalborg i Aar »Aalborg Kolonnes Svæveflyverlaug«. Svæveflyvelauget har i Sinde at bygge et Grumpert G 2 Svæveplan og nogle Modelplaner.

1. Broager Trop

deltog i Dybbøl Kolonnens Turnering den 19. April ved Rønhavegaard paa Als. Her blev Høgene knebet Nr. 1. Med fornyet Mod og Kraft gik Patroljen nu i Gang med Træningen til den store Divisionsturnering. Saa oprandt Kongeaa Divisionens Turnering ved Røde Kro i Dagene fra den 1.—3. Maj med straalende Solskin. Her i det pragtfulde Terræn forsvarede Høgene bravt Troppens Ære. Patroljetn naaede da ogsaa det store Maal, at være blandt de Patroljer, der deltager i Landspatruljeturneringen, idet den blev Nr. 2.

Efter at have ført Divisionens Fane og Stander i 3 Aar, kunde Troppen nu med Ære aflevere den til 2. Aabenraa Trop, der blev Nr. 1.

Patruljen er i fuld Gang med Arbejdet for at dygtiggøre sig, saa den værdigt kan repræsentere Divisionen ved Landspatruljeturneringen.

Til Sommerferien og Sommerlejren

Junior Buer:				
Kr. 3,15	3,50	6,00	9,00	
Junior Pile:	Kr. 0,70	1,00		
Senior Buer:				
Kr. 8,00	10,00	12,75	18,00	
	27,00	36,00	58,00	
Senior Pile:				
Kr. 1,00	1,85	2,25	3,50	
Halmsskiver	fra Kr. 7,00			
Pilekogger	fra Kr. 9,25			
Haandledbeskytter	Kr. 3,00			
Fingerbeskytter	Kr. 4,50			

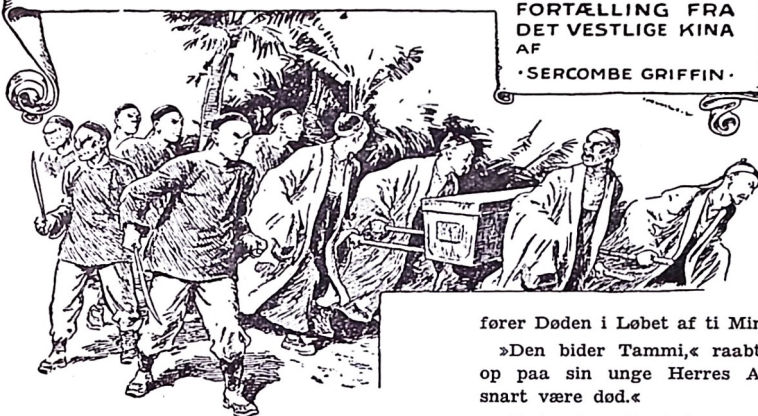
DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Skindergade 27 . København K.
Telefoner 10909 - 11203

NB. Vi mangler stadig brugte Uniformsgestande

SKATTEN I TALICHOW.

FORTÆLLING FRA
DET VESTLIGE KINA
AF
SERCOMBE GRIFFIN.

mens han talte. Pludselig standsede han, stirrede paa sin ene Fod og udstødte et Skrig af Rædsel. Saa tumlede han baglæns ud fra Budskadset, en Slange snoede sig om hans ene Fod. Det var en af de Giftslanger, hvis Bid med-

fører Døden i Løbet af ti Minutter.

»Den bider Tammi,« raabte Drengen og saa op paa sin unge Herres Ansigt, »Tammi vil snart være død.«

»Død —!« udbød den engelske Dreng og rodede i sine Lommer, »ikke endnu, Tammi, sæt dig lige ned!« Kineseren lod sig dumpe ned paa Stien. Tony fremtog en Slangebidslancet, som han stak ned i de bittesmaa, sorte Prikker, hvor Slangen havde bidt. Med de blaasorte Øjne stift hæftede paa Tony's Ansigt bar Tammi Smerten uden at røre sig. Da Blodet flød fra Saaret, gned Tony de smaa Krystaller ind, der findes i den ene Ende af Lancetten.

»Nu er du i Orden igen,« sagde han.

»Tak, tusind Tak,« udbød Tammi, der ikke tvivlede paa, at han var frelst, »mange, mange Tak.«

Tony slog det hen med et Smil, og forbad ham at hentyde til denne Handling, som uden Tvivl havde frelst Drengens Liv. Men for Fremtiden var der intet, Tammi ikke vilde gøre for Tony, og det forklarer, hvorfor Tammi var saa ivrig efter at finde Skatten.

Det var Mr. Tristram, der først talte om Skatten den Dag, de var naaet til Talichow efter deres lange Rejse fra Birkenhead til det vestlige Kina.

»Læg Mærke til den gamle Munk ved Klosterportens,« havde Mr. Tristram sagt, »det er Lama Nalk Lal, en Præst, der praktisk talt regerer Landet i tyve miles Omkreds. Han er en forbausende gammel Fyr, en listig gammel Røver. I sin Ungdom gennemvandrede han det meste af Thibet, Indien og Birma som Pilgrim. Sidste Gang, jeg saa ham, bad han mig om en privat Samtale og prøvede mig med Hensyn til min Iver efter at søge en gammel Skat.« »Der er saa mange vidunderlige Blomsterskatte i jeres Da-

Det var mærkeligt for en fjortenaars Skoledreng at befinde sig i det ukendte Kina — mærkeligere, at han snart skulde komme paa Spor efter en Skat, og mærkeligst af alt, at Tony —

For at tage fat paa Historien. Lægerne havde erklæret, at Tony havde en daarlig Lunge og foreskrevet Bjergluft. Tony's Fader, der skulde til Yunnan, foreslog, at hans Søn skulde tage med ham.

»Vi skal til de lavere Skraaninger af Himalaya eller dens Udløbere, og Luften der er saa ren som Mount Everests hvide Top, hvorfra Luften ogsaa kommer, naar det blæser fra Nordvest,« forklarede Botanikeren.

Op saadan blev det arrangeret. »Min daarlige Lunge var en god Ide,« sagde han. Hans Moder var død, da han var lille, og han simpelthen tilbad sin Fader.

I Yunnan var Tony's eneste jævnaldrende Ledsager hans indfødte boy eller Tjener. Tammi havde et evigt Smil paa sit fede runde Ansigt, og dette Smil aabenbarede en komplet Række store, hvide Tænder. Han havde smaa, sorte, mandelformede Øjne, og hans Haar stod strittende i Vejret paa Hovedet af ham; thi fra Tammi var fire, til han var fjorten Aar, var hans Hoved blevet barberet hver Uge.

En Aften, da Tony og Tammi spadserede i Omegnen af Talichow, hvor Mr. Tristram havde sit Hovedkvarter, pegede den unge Yunnan-er paa nogle Buske, der var omgivet af frodig, tropisk Plantevækst.

»Se, *thakin*, hvor den store Blomst gløder derinde, Tammi vil hente den.«

Den barfodede Dreng for ind i Tykningen,

le,« svarede jeg, »at jeg ikke har Tid til at søge efter almindeligt Metal.«

Skønt Tony var interesseret i sin Faders Arbejde, maatte han i Begyndelsen ikke komme med paa de lange Ekspeditioner. Naar de var færdige med at pakke de sjældne Planter og Rodder ned og tørre Blomsterne, gik hans Tanker til Skatten. Maaske kunde Tammi hjælpe.

»Da du gik i Klosterskole, Tammi,« spurgte han en Dag, »hørte du da nogen tale om en Skat?« Tammi kendte ikke det Ord, men hvad det end var, skulde Tammi nok faa fat i det, naar hans Herre ønskede det. Tony forklarede, hvad han mente.

Den Aften satte Tammi sig ved sine tidligere Læreres Fodder, og med orientalsk Taalmodighed søgte Drengen at faa den Oplysning, Tony ønskede.

Saa længe varede Undersøgelsen, at Tony næsten havde glemt det igen.

Hans Helbred var saa godt nu, at han kunde ledsage sin Fader paa de lange Ture. Mr. Tristram vilde ikke have Ildvaaben med, og kunde derfor trænge ind i Egne, hvor bevæbnede Mænd kun gik med Fære for deres Liv.

Botanikeren havde naaet en Dal, han endnu aldrig havde undersøgt. Han fandt nogle enestaaende Eksemplarer. Men det var dér, de første Gang blev udsponerede.

»Lek har set Øjne, der spejder hver Aften, men ingen Mennesker,« forklarede Lek Mosoos. Han var af yunnanesisk Afstamning, skønt han boede i Bhamo. Han var høj og alvorlig og havde et Ar tværs over Ansigtet, hvor en thibetansk Dolk havde ramt ham engang. »Han er min højre Haand, og jeg betror mit Liv til hans Skarpsind,« erklærede Mr. Tristram, »han er en tro Vagthund.«

»Næste Gang, du ser Øjne, saa sig mig det,« befalede Mr. Tristram.

Lek opdagede Øjne, der stirrede ud fra det tætte Buskads næste Aften, og gjorde Mr. Tristram opmærksom derpaa. Idet den uforfærdede Botaniker brugte baade de yunnanesiske og thibetanske Ord for »Fred, Venner«, gik han ud mod Øjnene, men deres Ejere trak sig lydløst tilbage, og Mysteriet var stadigt uopklaret.

»Blot lokal Nysgerrighed,« foreslog Mr. Tristram, men Lek rystede paa Hovedet og passede dobbelt godt paa.

Øjnene kom igen næste Aften ved Lejrbaalet, men trods omhyggelig Undersøgelse saa man intet menneskeligt Væsen, og Ekspeditionen vendte tilbage til Talichow uden andre alarmerende Begivenheder.

En grinende, straalende Tammi hilste Tony, da han vendte hjem, og ved den første gunstige

Lejlighed hviskede han, at han havde noget meget privat at fortælle. Mr. Tristram havde ladet ham blive tilbage i Byen, og han havde udnyttet sin Fritid godt. Han havde opnaaet at blive godt modtaget af den gamle Prior, Lama Naik Lal, som led af Gigt; for Tammi var som saa mange indfødte en udmærket Massør. Efter at have hjulpet med ved Ordningen af Planterne, vinkede Tony til sin boy, at han skulde følge ham, og gik ind i et Lysthus, hvor de kunde tale uforstyrret sammen. Tammi fortalte en lang Historie, der naaede sit Højdepunkt i den overraskende Meddelelse, at Skatten vilde komme til Talichow den følgende Aften. Tony vilde have fortalt sin Fader det, men dennes Tid var helt optaget med Forberedelserne til en ny Tur efter den straalende Dendrobium, en gylden Orchidé, af hvilken et Eksempel var blevet afleveret i Bungalowen af en fremmed, som havde givet Rungasammy, den hinduiske Kok, omhyggelig Forklaring paa, hvor de vidunderlige Blomster fandtes.

»Jeg vil vove alt for at faa en Rod af den,« sage Mr. Tristram til Tony, da han forberedte sig til at tage af Sted sammen med Lek og to Bærere.

»Den Skat, du fortalte mig om,« begyndte Tony, »har jeg — — «

»Pyt,« svarede Faderen, »hvad er Guld og Sølv, naar vi har Mulighed for at faa fat paa en gylden Dendrobium? Du kan vente mig tilbage om en tre-fire Dage.«

Saaledes drog Mr. Tristram af Sted uden at høre om Skattens forestaaende Komme.

»Sikken Forbavselse, hvis jeg faar fat i Skatten uden Fars Hjælp,« tænkte Tony og havde ikke Anelse om de Eventyr og den Livsfare, der skulde blive begges Skæbne, inden de igen mødtes.

Tammi havde tilbragt Natten i Klostret for at kunne lære hver Enkelthed i Morgendagens store Begivenhed.

»Det er en straalende Skat, der kommer,« forklarede han, »der hviskes om den i Talichow; men intet Menneske maa tale højt om en saa stor Skat.«

De to Drengene holdt deres Raadslagning i Lysthuset. Tony kunde knapt beherske sin Ophidselse. »Hvor mon den er gravet op? Er det Guld eller Ædelstene? Aah, forklar mig mere, Tammi.«

»Jeg gned Lama's Ben og udspurgte ham, men han var meget hemmelighedsfuld. Han sagde, at det var den største Skat i Verden. Jeg tror, det maa være store Rubiner, straalende Diamanter og gyldne Bælter, kostbare Ringe, Kister med Penge og Guldmonter. Aah, vældig, vidunderlig, straalende, siger Lamaen.«

»Men kære Tammi, hvor i Alverden har Lama Naik Lal fundet en saadan Skat?«

»Hør, saa vil Tammi fortælle dig, hvad der er en stor Hemmelighed for andre. Jeg har gjort det behageligt for Lamaen og bad ham saa fortælle, hvorfra Skatten var kommet. Han sagde, jeg maatte ikke sig til nogen, men intet skal skjules for dig, som frelst Tammis Liv. Han sagde, at Skatten kommer fra Thibet.« Drengen mente, den maatte komme fra Lhassa, maaske fra Dalai Lamas skjulte Skatte, Dalai Lama — den thibetanske Kirkes Pave.

»Vi vil besøge Klostret inat,« udbød Tony op-hidset.

Netop da hørte de Lyden af en Snøften, en eller anden maatte have lyttet. Lysthuset stødte op til Vejen. De to Drengene for ud for at gribe Spionen, man saa kun en Munk i en mørk Kappe gaa langsomt ned ad Vejen, idet hans gule Parasol skjulte hans Ansigt. De mistænkte ham ikke, for de vidste ikke, at han var en Munk fra Thibet og ikke een af de stedlige Munke.

Det var Rungasawmy, der havde Opsyn med Drengene i Mr. Tristrams Fravær. Om Dagen var han god nok, men om Natten sov han ualmindelig fast. Han havde sovet under tre Jordskælv, og en tidlig Morgen fandt man i en Lejr en Cobra sammenrullet paa hans Bryst, mens Kokken stadig sov sødeligt.

Da hans Snorken var dyb, og Maanen stod højt paa Himlen, stjal de to Drengene sig ud fra Bungalowen for at se Skatten komme. Tony var forklædt i en blaa Bluse af Tammis, et Par vide, korte Bukser af en lignende Farve, et Haandklæde som en Turban om Hovedet og bare Ben i Sandaler. Noget gul Okker var gnedet ind i hans hvide Hud, og han optraadte i det hele taget som en ganske respektabel Yunnanese.

De indfødte fra Byen listede sig frem to eller tre sammen henimod Klostret. Dette Kloster, *Kyong*, bestod af en Række Bygninger, der laa i en *parawoon* eller Klosterhave. Buske og Træer blev oplyst af den straalende Maane.

Inden for de mørkebrune Teakstræsbygninger med deres syv Tage og opadvendte Spidser brændte mange Lys. Selve Templet, hvor Buddhas Billede stod, blev omhyggeligt bevogtet af gulklaedte Munke; dér skulde Skatten opbevares, sagde Tammi, fordi intet Menneske kunde stjæle under Buddhas Øjne. Parawoonen var fuld af hviskende Folk. i Skyggen af et Træ lurede Tony, mens han betragtede det uvante Sceneri og var

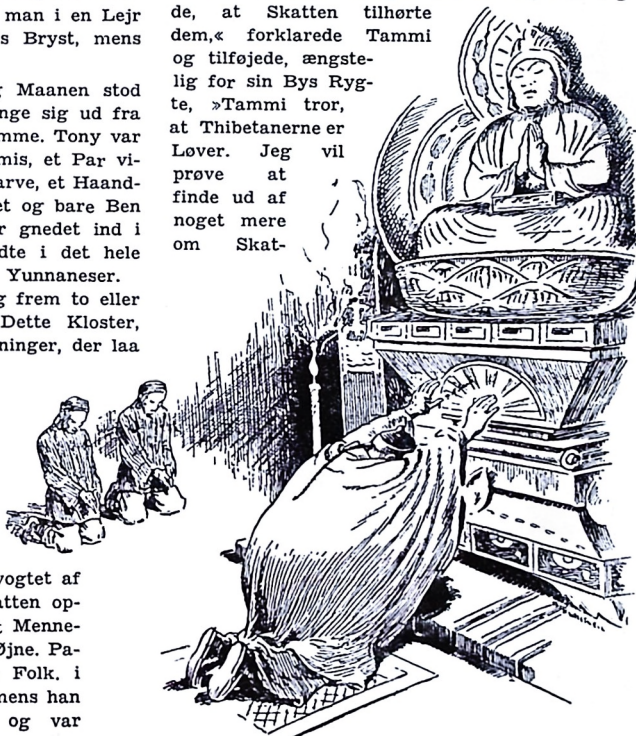
spændt paa, hvornaar Skatten vilde komme. Lige ved Midnat hørte de en fjern Sang. »Skatten kommer i Nat,« hviskede Tammi; man Lamaen siger, at han vil ikke vise den for Folket før i Morgen.«

»Sikke noget Snyderi at jage en Dreng ud af hans gode Seng to Nætter i Træk. Jeg regnede med at se Skatten i Nat,« klagede Tony. »Hallo, der kommer de, og de er holdt op med at synge, de løber, som om det gjaldt Livet.«

Fire forfærdede Munke kom bærende paa en udskaaet Kasse, der laa paa Stænger. Bagefter kom stærke Mænd med dragne Daggerter og Ansigtsudtryk, som om de frygtede et Angreb. Da Kassen blev sat ned paa Jorden ved Foden af Tempelbygningen, led der en rasende Hysten og Larmen af Stemmer. Nogle fremmedartede Mænd prøvede at bane sig Vej til Klosterhaven, men Talichowmændene holdt dem ude. Kassen blev hurtigt trukket op ad Trinene og anbragt foran det store Broncegudebillede, nedenfor hvilket Lamaen sad, mens et triumferende Smil spillede i hans rynkede Ansigt. De fremmede blev overmandede og hurtigt drevet paa Flugt.

»Hvem var det?« spurgte Tony forskrækket.

»Det var nogle Slyngler fra Thibet, som sagde, at Skatten tilhørte dem,« forklarede Tammi og tilføjede, ængstelig for sin Bys Rygte, »Tammi tror, at Thibetanerne er Løver. Jeg vil prøve at finde ud af noget mere om Skat-

ten.« Den indfødte Dreng gled bort, og Tony saa ham tale alvorligt med en af Munkene. Tammi syntes at være skuffet. Senere, da Drengene var vendt tilbage til Bungalowen, var Tammi meget nedbøjet og vilde ikke tale om Skatten.

»Den er altfor vidunderlig til at tale om,« var alt, hvad han vilde sige; »men i Morgen skal Tony faa den at se.«

Til Lyden af Rungasawmys Snorken naaede Drengene igen i Seng og faldt i Søvn — Tony for at drømme om Skaale af Rubiner, i hvilke han prøvede at vaske sine Hænder, og om gyldne Kroner, som han stablede saa højt paa sit Hoved med Assistance af Tammi og en Stige, at de fik Overbalance — og Tony vaagnede.

Den næste Dag tænkte Tony kun paa Skatte, som han havde læst om, paa Sorovere paa en-
somme Øer, paa sunkne Skibe i Sydhavet, og meget andet, han havde læst om i Romaner. Da han gik ud igen om Natten, summede Tankerne om det, han skulde se, i hans Hjerne.

Klostergaarden var overfyldt. Tæpper hindrede Folk i at se ind i det inderste af Templet. Men Lysene straaled klart gennem Forhængene, og indefra lød Munkes og Messedrenges Sang foran Buddha. Da Klosteruret slog Midnatsslagene, blev Forhænget trukket til Side, og Lama Naik Lals Skikkelse kom til Syne. I Buddhismens hellige Sprog, *plai*, bød han Folk at træde ærbødigt ind.

»Jeg vil se den Skat, om de saa gør alt for at hindre mig deri,« erklærede Tony. Og Skatten fik han at se! Ved Foden af den store Buddha stod en Glaskasse paa en Sølvbakke. Inde i Kassen laa der noget, der lignede en Tand. Det var Skatten, som hele Ophidselsen havde samlet sig om. — Et Stykke Elfenben saa stort som Tony's Tommelfinger, Asiens største »Skat« var Bud-dhas berømte Tand. Tony kunde have grædt af Skuffelse, da han gik hjemad med en sørgmodig Tammi traskende bagefter sig.

»Snyderi,« udbød Tony højt, »det en Skat? Hvis det har været hans Tand, maa Buddha have været en Menneskeæder og ikke et Menne-ske.«

»Jeg er ked af det,« stammede Tammi, som ikke rigtig opfattede, hvad Tony sagde, men forstod, at hans Herre var skuffet.

»Vi fra Talichow synes ikke, nogen Skat kan være større end denne.«

Men Tony var i daarligt Humør og trampede vredt op ad Trinene til sin Faders Bungalow, da — hans Faders Fører stod foran ham. Lek Mosoos, uden hans Fader, midt om Natten, med en maabende Rungasawmy bag sig! Lek stirrede paa den forklædte Tony, men gav saa tilsynela-

dende tilfredsstillet Drengen et Brev. Ved Maa-nelyset læste Tony:

»Bliv ikke forskrækket. Jeg er blevet taget til Fange af Thibetanere, der brugte den gyldne Orchidé som Fælde. De siger, de har fanget mig, fordi Munkene fra Talichow har stjaalet et Relikvie fra Pagoden i Kurzchen, en thibetansk By lige ved Grænsen, det ser ud til, at nogle faa Thibetanere har fulgt efter Tyvene til Talichow, men blev slaadet tilbage af Mængden —«

»Ja, det saa vi —« udbød Tony og læste videre:

»De har i Sinde at beholde mig som Gidsel for deres tabte Tand, men jeg har sagt dem, at mit Liv ikke vil betyde noget for Lama Naik Lal, naar der er Tale om et Relikvie, der vil vinde ham Ære. Stol helt paa Lek, Tony, og hvis der ikke kan gores noget med Lamaen, saa send straks Bud til den britiske Guvernør i Bhamo. Og gid Gud vil bevare dig og

din hengivne Far.«

»Fortæl mig alt, hvad du ved, Lek,« bad Tony.

Den høje Yunnaneser satte sig paa Hug, Rungasawmy gik frem og tilbage og vred sine Hænder, mens Tammi grinede uforstaaende. Lek Mosoos fortalte, hvorledes de den anden Dag, da de havde naaet det Sted, hvor Orchidéerne skulde vokse, havde sat sig for at hvile, for de havde banet sig Vej gennem tykt Buskads og tætte Rododendronbuske hele Dagen. Næppe havde Botanikeren sat sig, før han fik Øje paa et Træ, hvor de store gyldne Blomster snoede sig opad, og han forsvandt udenom Buskene ved en Drejning af Vejen. Straks efter lød der et Raab til de andre om at følge efter. Lek stak i Løb, da Mr. Tristram advarende raabte til ham.

»Jeg løb saa hurtigt, jeg kunde, og dér stod Mr. Tristram med en Daggert mod sit Bryst og een mod sin Ryg. Det var Munke fra Thibet, der holdt dem. Huskede Tony de Øjne, der stirrede paa dem fra Buskene?«

»Paa vor sidste Tur — ja,« svarede Drengen. »Denne Gang var de nok stærke nok til at angribe.«

Lek nikkede.

»Herren var saa glad for sine Blomster, at Thibetanerne kom frem, uden at han mærkede det.«

Mr. Tristram havde fundet det, han var kommet for, men var faldet i Hænderne paa Thibetanerne. Næppe var hans tre Ledsagere naaet derhen, før tyve andre Mænd styrtede frem fra deres Skjulesteder. Modstand havde betydet Døden for alle fire.

»Sahib forklarede dem, at han ikke havde noget at gøre med Tyveriet af Tandene; men de

tvang ham til at følge med til Kuzchen. Mr. Tristram maatte føje dem og beordre mig og de to Bærere til at give dig dette Brev. Thibetanerne sagde til mig, at hvis vi ikke bringer dem Tanden inden ti Dage, vil Mr. Tristram være en død Mad.»

Tony sprang op.

»Vi vil straks faa fat i Tanden.«

De tre Tjenere stirrede forskrækkede paa ham ved disse Ord. At tage et saadant Relikvie vilde betyde Døden for en Mand fra Talichow. Hvorledes kunde en Mand og to Dreng — for Rungasawmy var allerede hjælpeløs hysterisk ved den blotte Tanke — forsøge at bortføre det, som af Lamaen og hans Munke blev anset for at være den største Skat i Asien? Tony løb, stadig forklædt, ned ad Trappen ud i Mørket. Drengen med den grinende Mund og Manden med det alvorlige Ansigt fulgte ham. Rungasawmy tørrede sine Taarer og gik ind for at begrave sin Sorg i Søvn.

Det var en Time efter Midnat, og Folk kom tilbage fra Templet. Tony vendte sig til sine Ledsagere:

»Lek, du holder Kniven paa Lamaens Strube, Tammi tager Tanden, mens jeg holder uvedkommende borte.«

Leks Hjerne arbejdede. Hans unge Herres Plan kunde ikke lykkes. En kraftig Munk bevogtede Skrinet. I Skyggen af et Træ standsede de tre, og Tonys Ansigt var helt fordrejet af Angst.

»Lille Tony maa ikke sørge. Lek har en god Plan.«

»Kom med den!« sagde den helt modløse Tony. Lek vendte sig hurtigt mod Tammi:

»Tror du, den Munk ved Buddhas Billede vil sætte sig til Modværg?«

»Han piskede mig hver Dag, da jeg gik i Skole?« svarede den unge Yunnaner. Lek hviskede noget i Tammis Øre, og som skudt ud af en Kanon, fo'r Drengen ud af Skyggen og ind i Templet. Han bøjede sig ned og hviskede noget til Munken, som kendte ham godt. Vogteren rejste sig og fulgte ham. Tammi havde sagt ham, at Lamaen ønskede, han straks skulde komme. For at naa til Soveværelserne maatte Munken passere Skyggen af en Gruppe Træer. Her krøb Lek frem med en Kæp i sin stærke Haand. Tony syntes, at det var et haardt Arbejde at staa der uden at bestille noget, men han huskede paa, at hans Far havde sagt til ham om at stole helt paa Lek. Han knyttede Hænderne, da han hørte Lyden af et Slag og et halvkvalt Skrig — derefter Tavshed. Ingen anden havde hørt Skriget, og tre Minutter senere gik en høj Munk med bøjet Hoved langsomt op mod

Buddha. Et Par af de søvnige Tempeltjenere saa paa ham og undrede sig over, hvem det vel kunde være, men de tænkte ikke mere over det, da den høje Munk knælede ved Buddhas Fod. Sveden brød frem paa Tonys Pande, da han kom i Tanker om, at en af Klostrets Beboere hvert Øjeblik kunde komme og gennemskue Leks Forklædning. Hans Faders Liv ahang af Leks Handlinger. Langsomt rejste den knælende sig, pustede de nærmeste Lys ud og viftede med Haanden til de Folk, der endnu var der, at de maatte gaa. Glade styrtede de af Sted, det var kun deres Pligtfølelse, der havde holdt dem borte fra deres Senge; i Hælene paa dem løb Tony ført af Tammi. Bag et Banantræ bød Tammi ham vente, Drengen havde faaet sine Ordre af Lek. Snart sluttede en høj Munk, der bar en Betelæske, sig til dem. Æsken havde havde tilhørt Lamaen, der var en passioneret Beteltygger, men Æsken indeholdt ikke Betelnød, men derimod Tanden.

»Iaften maa enhver forlade Sahibs Bungalow hemmeligt og roligt,« sagde Lek, da de skyndte sig tilbage til deres Hovedkvarter. Da Lek naaede Bungalowen, tog han sin Forklædning af, thi den hindrede hans Bevægelser og kunde tjene til Hjælp for eventuelle Forfølgere. Han vækkede Rungasawmy og fik fat i Bærerne, som hvilede ved deres Muldry.

Længe før Solen oplyste den fjerne Top paa Kuzchen Zong, var Muldryene — med Hovene omvundet med Tøj for at dæmpe Støjen — forsigtigt drevet ud fra Talichow, bærende paa Mr. Tristrams Planter.

Ved den gyldne Orchidé ventede Udsendinge fra Kuzchenpagoden paa deres hellige Tand. Med fuld Fart drog Karavanen derhen; det var sent paa Eftermiddagen, før Mødestedet naaedes. Idet Lek kun gav sig Tid nok til at sende Tony og de trofaste Bærere paa Vej mod Bhamo, drog han med Thibethanerne for at hjælpe sin fangne Herre.

I Thalichow fortalte en bundet og bastet Munk, der frygtede den Skæbne, der kunde blive tildelt den, der havde forladt sin Post, en Historie om et kæmpemæssigt Væsen, der var fløjet ned fra Himlen, havde taget Relikviet fra Skrinet, og berettede, hvorledes han nøgen, bundet og kneblat var slynget ud i Haven, mens det himmelske Væsen havde erklæret det for stor Synd at have stjålet et saa helligt Skrin fra Pagoden i Kuzchen. Hvis Lama Nalk Lal, Ophavsmanden til Planen om at stjæle Tanden, tvivlede om Historiens Rigtighed, tav han med det. Hans Tvivl blev hurtigt bekræftet, da Øjenvidner omtalte en høj Munk med et arret Ansigt, og da han hørte om Plantesamlerens pludselige Forsvin-

SØSPEJDERNE

Standerhejsning.

Søndag d. 17. Maj indledte Københavns 1ste Søspegdertrop sin Sæson med en meget vellykket Standerhejsning.

I Dagens Anledning var der inviteret en stor Mængde af Troppens Venner navnlig Drengenes Forældre, og Stationen var gjort i Stand, saa den sammen med de nymalede og smukke Fartøjer kunde præsentere sig bedst muligt. Der var pyntet med friske Bøgegrene, og i den store Øvelsesmast, som Spejderne iøvrigt selv har lavet, var der hejst en Mængde Signalflag.

Kl. 11 præcis blev Flaget og Standeren hejst, og der blev holdt Tale af Tropsraadsformanden, Direktør Feldbech-Christiansen, og Divisionschefen, Kaptajnlejttnant Th. Bjerre.

Der blev optaget 6 nye Drenge i Troppen, og endvidere uddelte Tropsføreren forskellige Duelighedstegn og overrakte en smuk Vandrepræmie til den vindende Patrulje i Vinterens Patruljekonkurrence.

Efter Paraden besaa Troppens Gæster Stationen og Fartøjerne, og en Del var endog ude at sejle.

Kl. 13 kom Dagens Clou.

Kong Neptun med Følge dukkede op af Havet for at døbe alle dertil værdige Søspegdere. Det viste sig, at 7 var kvalificerede til at modtage Daaben.

Ofrene blev først modtaget af en Hofkapellan, som beredte dem i »aandelig« Henseende, dernæst blev de ført hen til Kong Neptuns Hofmedikus, som forberedte dem yderligere til Daaben, idet der blev givet forskellige velsmagende Mediciner, hørt paa dem med Hørorer, banket paa dem med en Hammer o. s. v.

Efter denne Omgang skulde Delinkventerne barberes, hvilket foregik med en mægtig Kniv og i dejligt bittert Sæbeskum.

Selve Daaben foregik ved, at Søspegderne blev

væltet ned i et stort Bassin med friskt køligt Vand. Daabshandlingen afsluttedes med, at Spejderne af Kong Neptun fik overrakt en Daabsattest.

Først efter at have modtaget denne, er Søspegderen berettiget til at kalde sig for en rigtig Søspegder.

Med disse og lignende Løjer forløb Resten af Dagen, og ved ca. 16-Tiden begav de indbudte sig hjem.

Troppen har haft betydelig Fremgang siden sidste Sæson. Der er kun traadt nogle ganske enkelte gamle Søspegdere ud, medens 19 nye Spejdere er optaget. Troppen tæller nu 40 Mand.

Der er anskaffet et fortrinligt nyt Fartøj paa godt 4 Tons med Plads til 7 Mand, og disponerer nu igen over 2 gode Sejlfartøjer.

Troppen har i Vinter haft flere udmærkede Terrænevelser i Hareskoven.

Jens Otto.

Ny Trop.

Der er startet en ny Søspegdertrop i Haderslev paa Initiativ af Haderslev Sejl Club. Som Tropsfører er udnævnt Sv. Udesen. Troppen har allerede faaet Tilsagn om et udmærket Fartøj.

Førerkursus.

Paa den gamle Fregat »Jylland« i København afholdtes den 30.—31. Maj et Kursus for Søspegder-Førere, hvori der deltog 32, fra 1. København, 2. København, Holbæk, Roskilde, Aalborg, Aalsgaarde, Helsingør, Skovshoved og Næstved. Kursuset lededes af Tage Carstensen, Lederen af Korpsets Søspegdere.

Paa Kursuset blev der undervist i Somandskundskab og meget andet, som hører ind under en Søspegdertrops Liv og Arbejde.

den — for ikke at tale om Betelæskens. Men Historien om det himmelske Væsen bragte megen Ære og mange Pilgrimme til hans Tempel.

Munkene i Kuzchen Zong sang længe ved deres hellige Tands Tilbagekomst, og var saa taknemmelige over for Mr. Tristram, at de bar ham et Stykke paa Vej til Bhamo, hvortil Tony og de øvrige allerede var kommet i god Behold.

INGEN UDFLUGTER

uden Thyge Ludvigsen

Cosmossalt

i den praktiske og hygiejniske Dryssedaase

Kun rigtigt med dette Varemærke

30 Øre i Butikerne